

[Chr. Christensen]

Under forhandlingerne om hjælpeforanstaltninger til imødegåelse af krisen i byggesektoren har det for kristeligt folkeparti været afgørende, at man kunne holde balancen mellem det almennyttige og det private byggeri. Det er vort håb, at forhøjelsen af kvotaen for almennyttigt byggeri med 3.000, ændringen af realkreditbelåningen op til 80 pct. af kontantvurderingen og tilskud på 25 pct. til dokumenterede udgifter til reparationer, forbedringer og energibesparende foranstaltninger, der nu søges gennemført, vil kunne genbeskæftige 8.000–9.000 inden for boligsektoren.

Disse foranstaltninger sammen med fordelingen af de i forliget vedtagne skattelettelser på 1,2 mia kr. skulle gerne medvirke til skabelse af lidt større optimisme i erhvervslivet. Vi har hårdt brug for denne optimisme. Men folketinget må følge den økonomiske udvikling meget nøje her i den kommende samling og være klar til nye foranstaltninger, når tiden er inde. Vi ser gerne, at flere partier trækker i arbejdstøjet. Venstres og de konservatives indlæg i debatten i dag viser jo klar forståelse fra disse partiers side for den økonomisk alvorlige situation, men også for nødvendigheden af, at der gøres noget. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvor meget vi egentlig kunne have nået, hvis disse to partiers mandater havde været bag de indgreb, der nu er foretaget. Men vil man ikke være med, hviler ansvaret for folkestyrets funktion tungt på de fire forligspartier. Og det skal da være mit ønske, at forliget kan holde på de områder, forliget omfatter.

Vi føler trang til i kristeligt folkeparti at kipe med flaget over til de tre partier, vi har forhandlet med så mange gange i den sidste tid for at nå frem til de nødvendige resultater. Det har været særdeles realistiske forhandlinger under nødvendighedens lov. Men der har været en udtalt respekt for de enkelte partiers synspunkter og en klar vilje til at bøje sig så meget imod hinanden, at de nødvendige resultater har kunnet nås.

Men også uden for forligsområdet ligger der mange og store opgaver for folketinget, opgaver, som også stiller krav til folkestyret og de demokratiske funktioner i vort samfund. Vi har jo i de sidste måneder kunnet følge det polske folks kamp for at få respekteret det enkelte menneske som et selvstændigt og frit individ med ret til selv at bestem-

me, også når det gælder medlemskab af en fagforening. Der er vist ikke-mange mennesker her i landet, der ikke ønsker, at denne kamp skal føre til et positivt resultat for den polske-arbejder, men begivenheder på vort eget arbejdsmarked sommeren igennem og udtalelser fra fagforeningshold har sat et stort spørgsmålstejn ved, om man her i landet har den frihed, som vi ønsker man skal have andre steder. Lad mig gentage, hvad jeg tidligere har sagt: kristeligt folkeparti er ikke imod organisationerne, hvis de varetager deres medlemmers faglige interesser. DA og LO har ydet en stor indsats i vort samfund, men det er farligt for folkestyret, hvis organisationerne knægter den enkeltes grundlovssikrede ret til selv at vælge, hvilken organisation man vil være medlem af. Og hvis man gennem organisationstvung ved boykot, chikane eller personlig forfølgelse tvinger mennesker fra arbejdsplads, virksomhed, hus og hjem, hvis de ikke vil melde sig ind i en ganske bestemt fagforening, så må vi møde et sådant anslag mod den personlige frihed med et klart nej. Det har jo intet med frihed at gøre. Det nærmer sig organisationstyranni. Skulle nogen være i tvivl om sagens alvorlige karakter, kan vi jo bare minde hinanden om Vestervig-, Harboøre-, Lindknud- og Telerentsagerne. Kristeligt folkeparti vil snarest sammen med det konservative folkeparti gennemføre forslag til sikring af den personlige frihed på dette område. Dermed får folketingets partier også noget at have deres sympati for organisationsfrihed i.

Men vores frihed og demokrati kan jo også trues udefra. Dette års begivenheder i den syd-sydøstlige del af verden understreger alvor den heri. Det bør man ikke glemme under de nu igangværende forhandlinger om forsvaret. Kristeligt folkeparti tror ikke, at uoverensstemmelser landene imellem løses ved magt eller vold. Vi må derfor arbejde stærkt gennem de internationale organer for at nedtrappe de store militære magtkoncentrationer, men nedtrappingen må ske i samme takt stormagterne imellem, så der ikke opstår ubalance, der kan animere den ene part til angreb. For at undgå dette må Danmark på det forsvarsbudgetmæssige område klart vedstå sine internationale forpligtelser.

Det samme gælder vore internationale forpligtelser over for u-landene. Vores økonomiske krise er jo et overflodsproblem set i